

NEDERLANDSCHE BOND VAN SIGARENWINKELIERS-VEREENIGINGEN. *(foto „Rembrandt.")*

Door den Nederl. Bond van Sigarenwinkeliers-vereenigingen is op Dinsdag 17 Augustus in Café Hollandais te s'-Gravenhage de 10e algemeene vergadering gehouden. Aan de bestuurstafel v. l. n. r. de heeren J. A. Hoekstra; E. M. J. de Vries, secr.; Joh. C. Tromp, voorz.; W. C. van Lonkhuyzen; W. van Piggelen, voorz. controle-commissie, P. A. C. Hofman, secretaris controle-commissie.

De genezing scheen op deze wijze echter al evenmin te komen. Wel ondernam hij een groot aantal van de meest verscheiden pelgrimstochten, en liet hij niet af alle mogelijke proeven te geven van een zuidelijke vroomheid. Tevergeefs, tevergeefs. Zoo vlood langzaam alle vertrouwen vàn hem. Hij stemde er eindelijk in toe, eenige kwakzalvers bij zich te ontvangen, lieden die hem vanuit alle oorden des lands hun, even probate als belangelooze, hulp aanboden. Hij keurde eindelijk, zonder al te veel tegenstribbelingen goed, dat men hem verbanden met de uitwerpselen van een zwarten bok om den hals legde; hij nam met volmaakt afgrijzen de zonderlingste en walglijkste dranken in, waardoor het bloed van onbekende dieren was gemengd, gedrochten, welke men in den nacht geworgd had onder gunstige gesternten; hij dronk het bij volle maan gekookte regenwater, dat gediend had om twee nuchtere kalveren in te wasschen; hij at een weerzinwekkende brij van eikebladen, ganzelever en bastaardsuiker. Wat at hij niet? Wat dronk hij niet in die dagen? Maar, indien hij een oogenblik inkeerde tot zichzelven, moest hij, hoe noode ook, bekennen, dat hij zich voor al deze praktijken niet zoozeer leende omdat hij er genezing van verwachtte, als wel om zichzelven een weinig te verdooven en de illusie van een mogelijk herstel, hoe vaag ook, nog te blijven koesteren. In het diepst van zijn binnenst leefde geen zweem meer van hoop op genezing, en wanneer hij aan zijn oude glorieuze leven terugdacht, leek dat hem een tooverachtige droom, een vizioen van vorstelijke heerlijkheden, welke hij nimmer weer genieten zou.

PH. A. v. GOETHEM. †
Voor eenigen tijd overleed te Bergen op Zoom de heer Ph. A. VAN GOETHEM, hoofd eener openbare lagere school aldaar. De overledene was een in breeden kring zeer geziene persoonlijkheid.

Op een avond in April was Cappelli na het middagmaal wat gaan wandelen langs de zee. De lucht was onuitsprekelijk diep en van een goddelijke klaarheid; de teedere weemoed van den komenden zomer vlotte reeds onder de palmen en de oranjeboomen, en de kustweg met zijn zachte, tintelende avondkleuren was vol van een wondere melancholie. Plotseling klonk vanuit een tuin, die niet ver van den weg gelegen was, een liefelijke gedempte muziek; het was het ritornel van een orkest, hetwelk hem zeer bekend voorkwam. En dan, dan . . . stak een stem op. Een stem! Machtig, stoutmoedig, trillend, levend, verbijsterend prachtig! God, dat was zijn eigen stem, zijn doode stem, die door het wonder van dezen tijd, de phonograaf, daar plotseling voor hem opdoemde als een schrikkelijk spook.

De tenor stond onbeweeglijk. Tot het einde stond hij te luisteren naar die aria, welke hij op al zijn triomftochten gezongen had voor de dol geestdriftige menigten, in de groote steden van alle landen van alle werelddeelen.

Dan zweeg plotseling het instrument, en wat hem meer nog dan het spook van zijn doode stem ontroerde: toen deze zweeg was het doodstil; geen handgeklap, geen kreet, niets, niets dan stilte alom, alom als een vreeselijke vergetelheid.

En dan, alleen daar in dien kwellenden lentenacht, terwijl de bloesemgeuren naar den sterrenhemel als teedere gebeden opstegen, gevoelde hij zich plotseling arm en eenzaam, een uitgeschud man.

En met beide handen wild tegen het gelaat gedrukt, begon hij bitter te weenen.

EEN KIPPENHISTORIE

DOOR HENKIE

Er is geen mensch zoo handig als de oude Teunis Roskam om het gesprek dat kanaal in te sturen, waarin hij een boot heeft zeilen. Als er druk over den oorlog geboomd wordt en hij heeft zin om over eieren te praten, of over koffie, boonen of tabak, dan duurt het geen vijf minuten of hij heeft door hier en daar een woordje in te voegen spoedig de leiding van het gesprek en brengt dit zoo spoedig mogelijk in de haven waarin hij het hebben wil. Is hem dat, wat weinig voorkomt, op de gewone manier onmogelijk en wordt hem den weg versperd, dan zeilt hij er midscheeps op in op een wijze, die altijd succes heeft.

Midden in het gesprek over de landstormwet valt hij dan in met:

„Kippenhouden is een voordeelig werk, dat zal ik jullie bewijzen!"

PROF. DR. H. BOLKESTEIN.
Tot buitengewoon hoogleeraar in de faculteit der letteren en wijsbegeerte aan de Rijksuniversiteit te Utrecht om onderwijs te geven in de oude geschiedenis is benoemd dr. H. BOLKESTEIN, leeraar aan het openbaar gymnasium te 's-Gravenhage. Hij studeerde te Amsterdam en promoveerde aldaar in 1906 tot doctor in de klassieke letteren. Tijdens de ongesteldheid van den Amsterdamschen hoogleeraar Valeton nam hij diens colleges waar. *(foto „Rembrandt.")*

En zonder te letten op de opmerkingen die gemaakt worden over zijn onbeleefdheid om zonder meer zoo maar in het gesprek te vallen en, met volkomen negatie van alle protesten dat er in 't geheel niet over kippen gesproken werd, en dat het niemand een haar schelen kon of kippenhouden voordeelig is of niet, gaat hij onverstoorbaar voort, zijn armen zwaaiende als een paar bramzeilen en zijn verhaal klem bijzettende door de noodige hoofdknikken.

„Ik stem toe," begint hij dan, na den mond van den spreker gesloten te hebben als een telescoop, „dat er menschen zijn — gekken natuurlijk — die in de pluimvee-kweekerij zulke wanhopige resultaten bereiken dat ze zich haasten er zoo gauw mogelijk weer uit te loopen.

P. C. v. d. DRIFT.
Verleden week herdacht de heer P. C. v. d. DRIFT, brigade-rechercheur van politie te 's-Gravenhage het feit, dat hij vóór 35 jaar in den Haagschen politiedienst trad. Voor een reeks belangrijke misdrijven, door hem tot klaarheid gebracht, mocht de heer v. d. Drift verschillende eervolle vermeldingen en koninklijke onderscheidingen verwerven.

„Mijn broer Benjamin, tien jaar jonger dan ik, was ook zoo'n dwaas. Alleen een gelukkige zet — 't was mijn zet! — bewees dat je aan kippencultuur geld verdienen kunt al heb je er geen snars verstand van.

„Ben beschouwde zichzelf altijd als een geboren financieel genie.

Hij besteedde al zijn vrijen tijd met het bestudeeren van de methodes van Rockefeller, Morgan en andere beroemde voorbeelden van wat men doen kan met geld, geen hart en nog minder geweten.

„Het is alleen de kans die ik noodig heb," zei hij vaak en broedde op plannen over het maken van „corners" en „trusts" en becijferde daarvan de resultaten op papier. Vennootschappen die mislukten maakten zijn vroolijkheid gaande en hij legde mij dan meestal uit, hoe *hij* een millioen winst zou hebben gemaakt zoo zeker en gemakkelijk als een vogel vliegt.

„Kippencultuur, dat is je ware!" barstte hij op zekeren avond tegen mij los en hij legde mij uit, hoe hij in een tijdschrift verschillende populaire artikelen gelezen had waarin werd aangetoond dat een idioot in deze branche fortuin zou kunnen maken, — en hij was geen idioot! Hij had de verschillende becijferingen gecontroleerd en accoord bevonden. Zelfs als de winst slechts de helft bedroeg, was 't nog een fortuin.

„Al wat hij noodig had waren kippen, natuurlijk een enorm aantal, en kippenvoer; de rest deden de beesten zelf.

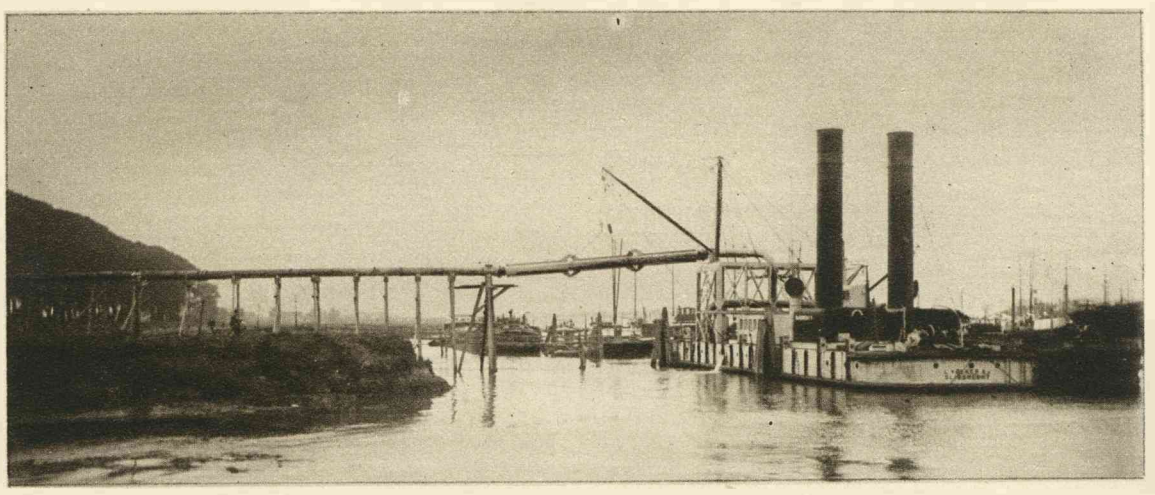
„Het geluk wilde, dat juist toen Ben zoo liep te denken en te kletsen over 't houden van kippen, niet voor plezier maar uit profijt, dat onze grootmoeder overleed en ons ieder een duizend gulden naliet. Ben beschouwde dit als een aanwijzing der Voorzienigheid. Hij pakte zijn erfdeel met beide handen op en ook het mijne. We werden compagnons, later als de winsten stegen zouden we een syndicaat vormen, om die bij het reusachtig succes dat te wachten was weer te converteeren in een trust. Aldus legde Ben mij het plan voor.

Ja, hij had een vèrzienden blik!

„Ben had 'n groot geloof in „corners". Ze regeeren de markt. Daarom vertrok hij naar Overijsel naar 'n streek die niet per spoor te bereiken was, maar waar verscheidene dorpen in en om lagen. Dat was de plaats waar het kippenbedrijf een aanvang zou nemen.

„Hij reisde alle dorpen af en kocht iedere kip en iederen haan op die te krijgen was en hij deed dit werkje zoo goed, dat buiten onze boerderij binnen een straal van 50 KM. geen kip meer te vinden was.

„Je ziet," zei hij tegen mij, „ik heb ze te pakken (hij bedoelde de bewoners). Ze zijn altijd gewend geweest om kippen te eten en eieren; gewoonte is een tweede natuur. Ze zullen voortaan hun kippen en eieren bij mij moeten koopen!

DE WAALHAVEN TE ROTTERDAM.
Sinds eenigen tijd is men te Rotterdam aan de Waalhaven bezig met het uitvoeren van een zeer belangrijk werk, namelijk het opspuiten van den grond achter de haven. Men maakt daartoe gebruik van een „zuiger" (rechts op de foto) die de door baggermachines opgehaalde modder uit de baggerschuiten zuigt en dan vermengd met veel water, perst in de buis die op onze foto eveneens duidelijk zichtbaar is. De buis heeft een middellijn van 3/4 meter, een lengte van ongeveer 3 kilometer en eindigt boven het land dat moet worden verhoogd.